



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **B. B.**, zastoupená JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, sídlem Polská 61/4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Mgr. T. T., zastoupený Mgr. Romanem Bělohavým, advokátem, sídlem Moskevská 1461/66, Karlovy Vary, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. září 2015 č. j. 533/SÚ/15-4, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. srpna 2019 č. j. 30 A 170/2015 - 405,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. srpna 2019 č. j. 30 A 170/2015 - 405 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále též „stavebník“) vlastní pozemky p. č. st. X a p. č. X v k. ú. D. (dále je vždy míněno toto katastrální území). Na nich stála v minulosti rekreační chata, kterou stavebník bez potřebného povolení zboural a nahradil novou, větší stavbou téhož účelu (rekreační chata ev. č. X, D.). Městský úřad Nová Role (dále též „stavební úřad“) vydal dne 11. května 2015 na tuto novou chatu dodatečné povolení. Učinil tak navzdory řadě námitek ze strany žalobkyně, která vlastní sousední pozemky p. č. X a p. č. st. X (se stávající rekreační chatou) a cítí se být zvětšením stavby dotčena na svých právech. Žalobkyně se proti dodatečnému stavebnímu povolení neúspěšně bránila odvoláním, proto se obrátila na Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“).

[2] Žalobkyně především namítala, že v důsledku rozšíření půdorysu se východní stěna stavby přiblížila až na vzdálenost 30 cm k hranici jejího pozemku, takže její budoucí opravy a údržba budou vyžadovat vstup na její pozemek, že krovy a požárně nebezpečný prostor stavby dokonce zasahují až na její pozemek, že ve východní stěně je navíc okno záchodu, které ji bude obtěžovat hlukem a zápachem, neboť míří k jejímu zahradnímu posezení, a tento stavební otvor jí zkomplikuje případnou budoucí výstavbu na jejím pozemku, a dále že stavba na její pozemek vrhá stín a působí jeho podmáčení. Vedle toho žalobkyně namítala, že správní orgány neměly povolit stavebníkovi výjimku ze zákonných odstupů od její chaty a od hranice jejího pozemku a neměly připustit ani překročení koeficientu zastavěnosti 20 % stanoveného platným územním plánem, přičemž tak učinily, aniž by o tom stavební úřad vydal samostatné rozhodnutí a aniž by do zastavěné plochy započítal terasu, která k nepovolené chatě přiléhá na její jižní straně. Konečně žalobkyně též upozornila, že žalovaný se nijak nevyrovnal s faktem, že stavební úřad naměřil při místním šetření jiné rozměry stavebníkovy nepovolené chaty, než jaké jsou uvedeny v projektové dokumentaci, a že jí neumožnil se osobně místního šetření na stavebníkově pozemku účastnit. Řešením celé situace by z pohledu žalobkyně bylo ubourání výklenku ve východní stěně stavebníkovy chaty za účelem zvětšení odstupů obou staveb a přemístění okna záchodu na její severní stěnu.

[3] Krajský soud se touto věcí již v minulosti zabýval. Poprvé když rozsudkem ze dne 13. prosince 2011 č. j. 30 A 8/2010 - 114 (dále též „první rozsudek krajského soudu“) zrušil pro nepřezkoumatelnost a nedostatečně zjištěný stav věci rozhodnutí, jímž stavební úřad udělil stavebníkovi výjimku ze vzájemných odstupů staveb pro individuální rekreaci. Podruhé pak v tomto řízení, kde nejprve rozsudkem ze dne 31. 8. 2017 č. j. 30 A 170/2015 - 320 (dále též „druhý rozsudek krajského soudu“) zrušil dodatečné stavební povolení proto, že nedostatečně odůvodnily soulad dodatečně povolované stavby s veřejným zájmem. Tento rozsudek však Nejvyšší správní soud zrušil svým rozhodnutím ze dne 13. prosince 2018 č. j. 4 As 410/2017 - 29, v němž vyložil, že souladem s veřejným zájmem se míní soulad stavby s požadavky stavebních předpisů. Krajský soud vydal ve věci nový rozsudek s totožným výrokem, jenž je nyní napaden kasační stížností a je označen v záhlaví tohoto rozhodnutí. Tentokrát krajský soud zrušil obě správní rozhodnutí proto, že správní orgány neodůvodnily přesvědčivě svůj závěr, že do zastavěné plochy stavby se nemá započítávat přilehlá terasa (bez ní zabírá zastavěná plocha stavebníkovy chaty 52 m² a překračuje koeficient zastavěnosti jen o 2 %, zatímco s ní by se jednalo o 69 m² a překročení ve výši 9 %). K ostatním žalobním námitkám soud obsáhle citoval z odůvodnění odvolacího rozhodnutí a zcela se ztotožnil se závěry žalovaného, jenž je zamítl jako nedůvodné.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Stavebník jakožto osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní uplatnil dvě námitky. Za první, vytkl krajskému soudu, že se problematikou započítávání terasy do zastavěné plochy stavby nezabýval v žádném ze svých dvou předchozích rozsudků, ačkoliv byla součástí řízení od počátku. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud takovým jednáním prodlužuje soudní řízení (již tak trvající v součtu téměř šest let) a nachází zcela nové důvody pro zrušení správních rozhodnutí, když ty původní nemohou obstát.

pokračování

[5] Za druhé, krajský soud se podle stěžovatele ve skutečnosti sám dopustil chyb, které vytýká správním orgánům. Především zcela ignoroval stavební dokumentaci založenou ve správním spisu, z níž jasně vyplývá, že základy má pouze samotná stavba chaty, u terasy žádné základy popsány nejsou. Z hlediska skutkového jsou tedy vývody krajského soudu ryze spekulativní, neboť neprovedl žádné důkazy ohledně toho, že by snad terasa základy mít měla. Zcela nepřezkoumatelné je pak jeho rozhodnutí v otázce, zda se má terasa do zastavěné plochy stavby započítávat, či nikoliv. Žalovaný založil v odvolacím rozhodnutí svůj výklad pojmu „zastavěná plocha“ na definici obsažené ve vyhlášce o oceňování majetku, v kombinaci s definicí pojmu „podlaží“ v ČSN 73 401 Obytné budovy. Poukázal též na to, že terasa není umístěna na stavebním pozemku s chatou. Údajný rozpor v úvahách, který krajský soud žalovanému vytýká, je způsoben pouze neporozuměním a vytrháváním vět z kontextu. Krajský soud nebyl schopen postavit proti žalovanému žádnou relevantní právně podloženou argumentaci zdůvodňující možnost odlišné interpretace. Sám dokonce přiznal (přinejmenším ústy předsedy senátu při ústním vyhlášení rozsudku), že je možné, že správní orgány posoudily tuto otázku správně. Přesto obě správní rozhodnutí zrušil a bezdůvodně nutí stavební úřad a žalovaného, aby své závěry důkladněji obhájili, což je v rozporu se stěžovatelovým právem na spravedlivý proces.

[6] Krajský soud také dostatečně nezohlednil fakt, že koeficient zastavěnosti území v územním plánu není nastaven jako nepřekročitelné kritérium. Jeho smyslem je, aby výměra rekreačních chat byla přiměřená rekreačnímu určení dané lokality, tj. aby na velkých pozemcích nevznikaly nepřiměřeně velké chaty. Naopak na malých pozemcích ve stísněných poměrech, mezi něž patří i ten stěžovatelův, může stavební úřad připustit překročení stanoveného koeficientu. Stěžovatel poukázal na to, že z okolních 22 rekreačních chat má 15 větší zastavěnou plochu než ta jeho, některé i více než dvojnásobně. I při započítání terasy by mělo větší zastavěnou plochu 8 okolních rekreačních chat. Nadto je stěžovatel přesvědčen, že u žádné z ostatních chat nezapočítával stavební úřad do zastavěné plochy žádnou terasu, stejně jako to nečinil u jeho předchozí (odstraněné) stavby.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti připojil ke stěžovatelovu návrhu na zrušení napadeného rozsudku a odkázal na odůvodnění svého odvolacího rozhodnutí. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli ani žalobkyni k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] U první kasační námitky Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu nedal. Ve svém prvním rozsudku se krajský soud otázkou započítávání terasy do zastavěné plochy stavby zabývat nemohl, neboť předmět řízení byl jiný, šlo o přezkum rozhodnutí o výjimce ze vzájemných odstupů staveb. Soudní řízení správní je ovládáno zásadou dispoziční (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. února 2008 č. j. 7 Afs 216/2006 - 63). Proto soud, ačkoliv se otázkou koeficientu zastavěnosti na základě některých vznesených námitek zabýval, nemohl vybočit z mezí žalobních bodů a přezkoumávat zákonnost rozhodnutí z hledisek, jež žalobkyně nepožadovala. Vůči druhému rozsudku

krajského soudu by sice tato výhrada z hlediska ekonomie řízení důvodná být mohla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2008 č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS), tento rozsudek však Nejvyšší správní soud zrušil. Opomenutí krajského soudu vypořádat se v zájmu hospodárnosti se všemi žalobními námitkami, jež by v dalším kole správního řízení mohly případně opět vést k vydání nezákonného rozhodnutí, se tak stěžovatele na jeho právech nijak dotknout nemohlo.

[10] Důvodný je však stěžovatelův poukaz na nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud správně identifikoval podstatnou otázku překročení koeficientu zastavěnosti v souvislosti s vybudovanou terasou. Krajský soud však neprávem vytkl žalovanému, že si v odůvodnění napadeného rozhodnutí protiřečí. Kdyby tomu tak bylo, jistě by bylo namístě rozhodnutí o odvolání jako nepřezkoumatelné zrušit. Úvahy žalovaného jsou však koherentní, a i když snad svůj náhled vyložil ze stylistického hlediska poněkud neobratně, při pozorném čtení lze linii jeho úvah bez větších potíží sledovat.

[11] Na str. 23 napadeného rozhodnutí žalovaný ocitoval své dřívější odvolací rozhodnutí, v němž přiznává, že neexistuje jednotná definice zastavěné plochy pro účely stavebního zákona [jelikož řízení bylo zahájeno již dne 19. září 2005, musely správní orgány aplikovat dnes již zrušený zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů]. Protože ale danou otázku stavební úřad posoudit musel, opřel se o (také již zrušenou) vyhlášku Ministerstva financí č. 540/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku), ve znění pozdějších předpisů (dále též „oceňovací vyhláška“), jež vymezovala zastavěnou plochu stavby pomocí svislých konstrukcí nadzemních a podzemních podlaží. Terasa v podobě pouhé zpevněné plochy pochopitelně podlažími nedisponuje, což žalovaný – poněkud nadbytečně – demonstroval definicí pojmu „podlaží“ obsaženou v ČSN 73 4301 Obytné budovy. Proto dospěl k závěru, že se do zastavěné plochy nezapočítává. Vyjádření „*jedná se o zastavěnou plochu stavby objektu, nikoliv o terasu,*“ přičemž „*terasa není součástí stavebního pozemku*“, jež krajský soud shledal vnitřně rozpornými, mělo pouze zdůraznit, že podle použité definice z oceňovací vyhlášky se zastavěná plocha vymezuje pouze u staveb ve formě budov (objektů se svislými konstrukcemi), nikoliv u zpevněných ploch. Svou úvahu žalovaný dále podpořil poukazem na to, že terasa je provedena bez základů, že stejně jako jiné zpevněné plochy se podle katastrálních předpisů neeviduje jako stavba v katastru nemovitostí a že v tomto konkrétním případě ani není součástí stavebního pozemku p. č. st. X (leží na druhém stavebníkově pozemku p. č. X). Na str. 42 - 43 napadeného rozhodnutí pak už žalovaný pouze zopakoval jinými slovy tutéž argumentaci, kterou Nejvyšší správní soud hodnotil jako srozumitelnou a bezrozpornou.

[12] Protože krajský soud úvahu žalovaného v tomto bodě nepřezkoumal, neoprávněně (přínejmenším předčasně) vytkl žalovanému, že nezjistil v potřebném rozsahu skutkový stav, protože neprovedl žádné důkazy ohledně toho, zda terasa má či nemá základy. Tuto skutečnost totiž žalovaný evidentně použil pouze jako podpůrný argument. Jestliže vymezil zastavěnou plochu stavby tak, že ji lze stanovit pouze u budov disponujících podlažími, pak zpevněnou plochu terasy logicky nemohl do zastavěné plochy započítat, ať už by měla základy či nikoliv. Dokazování v této otázce by tak bylo nadbytečné, jelikož

pokračování

by na výsledku posouzení sporné otázky nemohlo nic změnit. Pokud by býval chtěl krajský soud vrátit věc žalovanému k novému projednání za účelem doplnění dokazování, musel by nejprve vyjavit jednoznačný a závazný právní názor, že právě existence základů je z právního hlediska rozhodující pro to, zda lze u určité stavby vymezit zastavěnou plochu. Nic takového však krajský soud v rozsudku neučinil – ke stěžejní otázce stanovení zastavěné plochy se fakticky vůbec nevyjádřil a nechal ji pro další řízení otevřenou. Takový přístup je však v rozporu se zásadou ekonomie soudního řízení správního (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Afs 212/2006 - 74), obzvláště s přihlédnutím k dosavadní délce soudních a správních řízení a v kombinaci s faktem, že krajský soud zrušil správní rozhodnutí obou stupňů, ačkoliv doplnění dokazování a případnou precizaci odůvodnění mohl zajistit žalovaný v odvolacím řízení. Již z tohoto důvodu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit.

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že za stávající procesní situace je povinností krajského soudu, aby v případě zrušení napadeného rozhodnutí zavázal žalovaného, jak má po právní stránce otázku započítání zpevněné plochy terasy do zastavěné plochy stavby posoudit. Žalovaný svůj právní názor vyjevil a podložil jej odkazy na právní předpisy, byť nikoliv z oblasti stavebního práva. Dospěl k závěru, že zastavěnou plochu lze stanovit jen u budov s podlažími. Krajský se buď může s tímto názorem ztotožnit, nebo proti němu musí postavit vlastní argumentaci, z níž vyplýne buď to, že se do zastavěné plochy mají zahrnout i veškeré zpevněné plochy, nebo že se alespoň mají započítat ty, které mají vybudované základy. Ve druhém případě by měl krajský soud zvážit, zda bude důkladnější zjištění skutkového stavu požadovat po žalovaném, nebo zda dokazování doplní sám (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2008 č. j. 1 As 45/2008 - 56). Problém přitom vskutku není triviální, jak bude zřejmé z dalšího výkladu.

[14] V zájmu ekonomie řízení Nejvyšší správní soud shrnuje několik skutečností, jež by měl krajský soud vzít při novém posouzení věci v úvahu. Především je třeba říci, že otázka, zda zpevněné plochy započítávat do zastavěné plochy pozemku či nikoliv, je v praxi dlouhodobě sporná a její řešení se patrně liší úřad od úřadu (viz například diskuse v konzultačním středisku ke stavebnímu právu se zaměřením na problematiku územního plánování na internetových stránkách Ústavu územního rozvoje či jiné veřejně dostupné zdroje):

<https://www.uur.cz/konzultacni-stredisko/diskuse/?ID=2499&tema=2454>;

<https://www.ckait.cz/content/pocitaji-se-zpevnene-plochy-do-celkove-zastavene-plochy-stavby>;

<https://www.master-design.cz/blog/odborne/zastavena-plocha-zastavenost-a-problemy-ktere-vytvareji>).

[15] Za účinnosti stavebního zákona z roku 1976, jež musí krajský soud aplikovat v nynější kauze, bylo možno vycházet buďto z předpisů katastrálních a oceňovacích (jako to učinil žalovaný), které počítaly se zastavěnou plochou pouze u staveb ve formě budov, nebo z předpisů daňových, jež pro účely daně z nemovitostí započítávaly do zastavěné plochy pozemku veškeré stavby, včetně zpevněných ploch (srov. Mareček, J., Doležal, J., Sedláčková, V., Sklenář, T., Tunka, M., Vobrátilová, Z. *Komentář ke stavebnímu zákonu a předpisy související*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013. 838 s., str. 34).

[16] Ani nyní účinný zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (který by jinak bylo možno použít pro výklad alespoň podpůrně), nedal na spornou otázku jednoznačnou odpověď, ačkoliv obsahuje v § 2 odst. 7 následující definici: „*Zastavěná plocha pozemku je součtem všech zastavěných ploch jednotlivých staveb. Zastavěnou plochou stavby se rozumí plocha ohraničená pravoúhlými průměty vnějšího líce obvodových konstrukcí všech nadzemních i podzemních podlaží do vodorovné roviny. Plochy lodžii a arkýřů se započítávají. U objektů poloodkrytých (bez některých obvodových stěn) je zastavěná plocha vymezena obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny. U zastřešených staveb nebo jejich částí bez obvodových svislých konstrukcí je zastavěná plocha vymezena pravoúhlým průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny.*“

[17] Z citované definice se věc jeví tak, jako by se zastavěná plocha stavby určovala pouze u budov (neboť odvozuje tuto plochu od průmětů obvodových či svislých konstrukcí, popř. střech) a jako by zastavěná plocha pozemku byla prostým součtem takto určených zastavěných ploch budov. V tomto smyslu vyznívá i (nedatovaná) pracovní výkladová pomůcka, zveřejněná na internetových stránkách Ministerstva pro místní rozvoj v sekci Stavební právo / Stanoviska a metodiky / Územní rozhodování a stavební řád, jež se o zpevněných plochách vůbec nezmiňuje:

<https://www.mmr.cz/cs/ministerstvo/stavebni-pravo/stanoviska-a-metodiky/uzemni-rozhodovani-a-stavebni-rad/pracovni-pomucka-k-%c2%a7-2-odst-7-stavebniho-zakona>

[18] Takto věc chápe zřejmě i část stavební praxe (viz například na adrese: <https://www.estav.cz/cz/7058.zastavenost-pozemku-reguluje-jakou-rozlohu-muze-mit-rodinny-dum-i-zpevnene-plochy>).

[19] V komentářové literatuře se lze nicméně setkat s opačným názorem, tedy že zpevněné plochy se do zastavěné plochy pozemku započítávat mají (srov. Macháčková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha C H. Beck, 2018, 1216 s., str. 22). Tento náhled není podrobněji odůvodněn, nicméně zjevně vychází z předpokladu, že stavební zákon má v první větě výše citované definice na mysli všechny stavby ve smyslu svého § 2 odst. 3, a v následujících větách se již věnuje určení zastavěné plochy pouze u těch staveb, u nichž může docházet k nejasnostem. Jakkoliv by byl zákon v takovém případě napsán z hlediska legislativně technického dosti nešťastně, uvedený výklad není zcela nemožný a jiná část stavební praxe se k němu zřejmě přiklání (viz např. <https://stavba.tzb-info.cz/normy-a-pravni-predpisy-hruba-stavba/9928-zastavena-plocha-stavby-dle-stavebniho-zakona-a-komplikovanost-jejeho-stanoveni>).

[20] Pro další řízení v nyní projednávané kauze z toho plynou dva závěry. Za první, nikde se ve výše představené diskuzi neobjevil názor, že by snad zahrnutí zpevněných ploch do zastavěné plochy pozemku mělo záviset na tom, zda jsou provedeny se základy či bez nich. Polemika se vede o tom, zda se mají započítávat veškeré zpevněné plochy, či zda to u nich naopak z povahy věci vůbec nepřipadá v úvahu. Pokud by tedy chtěl krajský soud dále vést úvahy tím směrem, že existence základů stavebníkovy terasy je klíčovou skutkovou okolností, jež musí být v řízení objasněna, musel by svůj náhled důkladně právně odůvodnit. Mohl by tak učinit například s poukazem na to, že konkrétní

pokračování

provedení terasy svou hloubkou základů, popřípadě výškou terasy nad úrovní terénu umožňuje o terase uvažovat v kategorii svislých konstrukcí (o svislých konstrukcích má samozřejmě význam hovořit, pokud krajský soud jako pomůcku pro výklad stavebního zákona z roku 1976 použije buď úpravu v tehdejších předpisech katastrálních a oceňovacích, jako to učinil žalovaný, nebo úzce chápaný § 2 odst. 7 nynějšího stavebního zákona s tím, že toto ustanovení jen usměrnilo dosavadní výklad).

[21] Za druhé, jestliže se krajský soud nakonec přikloní k právnímu názoru, že zpevněné plochy se do zastavěné plochy pozemku započítávat zásadně mají, resp. měly, a to bez ohledu na existenci základů (vezme přitom v úvahu smysl a účel regulace indexem či koeficientem zastavěnosti, např. zachování funkce vsakování srážkových vod, kvality životního prostředí, podílu zeleně atd. – srov. část třetí vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území), zaměří svou pozornost na to, jaká byla dosavadní praxe stavebního úřadu v jeho správním obvodu, zejména pokud jde o okolní stavby rekreačních chat. To proto, že vzhledem k celorepublikové roztržičnosti právních názorů na tuto otázku a s ohledem na to, že se jedná o dodržení požadavku územního plánu konkrétní obce, může dosavadní správní praxe v daném místě a čase a legitimní očekávání, jež mohla v adresátech státní správy vyvolat, hrát při zaujetí konečného stanoviska v tomto konkrétním případě též významnou úlohu. Již z tohoto důvodu nemůže právní názor na řešení nastolené otázky, pro správní praxi palčivé, zaujmout nyní Nejvyšší správní soud. Nadto by na danou otázku odpovídal jako první, čímž by v této věci tzv. „sebral instanci“ některému z účastníků řízení, tj. právo na přezkoumání právního závěru krajského soudu v řízení o kasační stížnosti.

[22] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou, protože jej z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) zrušil. Krajský soud v Plzni, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí žalobu znovu v souladu se závěry tohoto rozsudku.

IV. Náklady řízení

[23] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu

